

ONTMOETING MET

Dwight Marica, 33, beeldend kunstenaar, winnaar van de A. Roland Holst Prijs Beeldende Kunst 2006, genoemd naar de stichter van het fonds, dichter Adriaan Roland Holst. Hij exposeert vanaf 20 mei in de Kunstzaal van het Kunstcentrum Bergen. Het interview vindt plaats op de Nesdijk, schuin tegenover het huis van de dichter, het Roland Holsthuis, dat nu als schrijvershuisje dient, waarin schrijvers en dichters enkele maanden de mogelijkheid hebben zich terug te trekken om zich helemaal aan hun werk te kunnen wijden. Het is koud op de dijk, er is nog geen enkele boom uitgelopen en bijna geen bloempje te bekennen.

Wij zitten hier vlakbij het huis van Adriaan Roland Holst, dit was ongeveer zijn uitzicht aan de voorkant: weide, koeien, sloten en bomen, zegt het je wat?

“Tot mijn 20^e heb ik in Vlaardingen gewoond. Daar hadden we ook een beetje zo'n uitzicht. We woonden precies aan de rand van de stad en Schipluiden en Maassluis. We speelden altijd in de weilanden en op de dijk. Het opgroeien in de natuur, het vissen, koeien plagen, slootje springen... dat is toch waar ik vandaan kom. Het sluit ook veel meer aan bij waar mijn ouders opgegroeid zijn, lekker in de natuur, in Suriname. Zij hebben eind zestiger jaren gekozen om Nederlander te worden en hun opleiding hier af te maken. Mijn vader werkte al op zijn 17^e in Suriname in de psychiatrie, vandaar uit heeft hij in Nederland zijn opleiding afgemaakt. Tot hij in de vut ging 3 jaar geleden, heeft hij in de verslavingszorg gewerkt. Mijn moeder heeft eerst mij en mijn broer gekregen en na een paar jaar verder studeren, bij de sociale dienst gewerkt met probleemjongeren en probleemgezinnen. Later heeft ze een uitzendbureau gehad en daarna een aantal jaren in de politiek gezeten.”

Jij bent dus geboren in Vlaardingen?

“Ja, ik ben een echte haringkop! Het was een havenstadje en is nu nog steeds een stad met een grote visindustrie. Zelf heb ik op mijn 15^e ook nog in de haringfabriek

gewerkt om zakgeld te verdienen voor vakantie in Spanje. Dat was aan de lopende band deksels op emmers doen, of haring tellen, 15 of 25 in emmers stoppen en als je erge pech had, een put met restafval, ingewanden en koppen schoonmaken. Bij de supermarkt verdiende je f 2,70 en bij de haringfabriek f 6,50. Het enige verschil was, dat de kleren die je toen droeg, nu nog steeds wel zullen stinken.

Nu woon ik in Rotterdam, helemaal volgebouwd met grote stadswijken en wolkenkrabbers. Dat is voor mij een werkstad geworden. Maar ik ga nog vaak de natuur in en kom op plekken die mij soms ook uitdagen om wat te gaan doen: vormen maken van materialen, takken en rietstengels....Met mijn kinderen Damio, Storm en April ga ik ook vaak wandelen. We vinden dan van alles. Dan kom je thuis met een hele verzameling van materialen: veren, stenen en spulletjes....Ik ben naar Rotterdam verhuisd

toen ik aangenomen was op de Willem de Kooning Academie en ben daar gebleven. Die 4 jaar dat ik daar gestudeerd heb, heb ik veel mensen leren kennen, Rotterdam zelf leren kennen en uiteindelijk een goed pand gevonden voor ateliers en expositieruimte. Daar heb ik CuCoSa opgericht, een kunstenaarsinitiatief. Dat is voor mij echt een basisplek geworden.”

Wat dacht toen je hoorde van deze prijs, was je verbaasd?

“Ik ben altijd wel verbaasd, maar ik had er ook wel een positief gevoel over. De juryleden kwamen langs in een goede periode, waarin ik veel verschillende dingen naast elkaar gemaakt had, die ik voor mezelf aan het onderzoeken was en nog aan het onderzoeken ben: hoe de verschillende uitingsvormen naar één geheel gebracht kunnen worden. Vaak maak ik eerst kunst in onderdelen. Er ontstaan materialen die extra aandacht vragen en zeggen: “Misschien kan ik wel kunst zijn.” Ik ga dan die materialen een periode serieuzer nemen. Wat ik in de kunstzaal van het KCB laat zien, is ook een mix, van verf op papier in combinatie met hout gecombineerd met videotape, piepschuim en doeken. Een experiment van werk in ontwikkeling en werk waarvan het idee al is uitgekristalliseerd.”

Noor Sternheim, april 2006

Foto Noor Sternheim, Vormgeving Djeuwke Groet